א"ר נראין כו'. טולה מפרש לה: הכא במאי עסקינן. פלוגתא דרבנן ורבי יהודה בן בתירא: כשבדקה עצמה. כל שמי שיש בין השמשות: ולא בדקה חלוקה. בשמי ימים אלא בג' ומלמה ב' גריסין ולפי שאלו בדקה מלוקה עד הנה לו ידעה מלימת הן אלו לפיכך יש לומר שמא בשמי שיש בין השמשות ראתה או לא ראתה ביום לשמוע ואתה אין בין השמשות אלו אלא מעט ג' לחיות: בין השמשות דרבי יהודה. בשמה מדליקין. הכסיף העליון ולא הכסיף התחתון ושיעורו אלי מיל ולרי יוסי כהרף עין ובשוף היום הוא זה בשם הוא יולא: והא בדקה בבין השמשות דרבי יהודה הוא. הלכך לא לאתה לאתת מהן בין השמשות שאתה לומר ב' ימים: ספקא הוא. לפיכך שמא לאתה מילוך ידיה בבין השמשות דרבי יוסי חזקי והוא עולה לשמי ימים והוו להו שלשה ימים לעופיס ולרבנן לילה הוא ולפילו חזקי לא הוו להו שלשה לילות: אילמלי ידיה בעיניה. לאתו מקום: כל בין השמשות. דרבי יהודה: יפה אתם אומרים. לרבנן דלא מיבעי ליה לכל בין השמשות דר' יהודה לא חזקי: אימור עם סילוק ידיה ראתה. להא בין השמשות דרבי יהודה לחוך הוא: נראין דברי רבי יהודה. לפיכך: בשלא בדקה. ומדקאמר רבי בהא ק"ל כרבי יהודה לכל בשבדקה לא ק"ל כחומיה מכלל דרבי יהודה בן לגרמ לפילו בדקה עמי מיעם ומתי לא בדקה לי מיעם ר"ס רבי יהודה אתי יולא: ומה אילו נדה שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא בחזקת טמאה. ולפיכך בדרבי יוסי לילה הוא ולכלייה שבה מיה עולה לשמיס: אי נימא כשבדקה בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי. ולקמר רבי זו אתי לולה לת דבריהם דלת מיישינן לכל לא בדקה לא בזו ולא בזו אתי לולה לת דבריהם דלתת קבילת לי לפיסת: מכלל דלרבנן אע"ג דלא בדקה לא בהא ולא בהא לא חיישא והא לא בדקה. ויש לומר לרבים בין השמשות המפלקת לשמיס: אלא פשיטא. דרבנן דברי מכמיס כשבדקה דקאמר רבי שבדקה בשמיס קאמר מכל מאן דקאמר אתיא אתא דקאמר רבי יוסי יש לומר דלא לרבים בין השמשות. מלמא לרבי פקפקא הוא כו': ה"ק. הכי נרמין דקאמר רבי לאו לטעמיה דנפשיה קאמר דתיקו מינה מדקאמר זו אתי לולה לת דברי זה וזו אתי לולה מכלל דתיעהו בתרוייהו פליגי ומקשי לך אלא רבי לפרושי פלוגתייהו אתא לאתמויי בתוקת דברי ר' יהודה לאכמים ומודים לו דחיישינן כשלא בדקה לא זה ולא זה שדברי אכמים כשבדקה נאתד מהני דקאמרי בין השמשות דרבי יוסי ליליא הוא ורבי יוסי לטעמיה דאמר פקפקא הוא הילכך עד שאתדוק בשמיס יש לומר ברחייה מרובה. ג' גריסין טועות: לראייה מועטת. שמי גריסין טועות: ממנו. מדרבי יוסי: שלא הפרישה בטהרה. בשביעי שלא בדקה בין השמשות: לא תהא בחזקת טומאה. ולפיה טוכלת לערב ולמ"ש שהפרישה בטהרה שחרית. פלמא מסרחתה הוא כל היום כחזקת מחרת ולולה עד גמר היום אף זו הוחיל ולא בדקה בין השמשות שלא תיכף למיתם בפוף בין השמשות לאתה והיא עולה לשמי ימים: ונראין לי דברין. ומודה אני לו: כשבדקה. בין השמשות שלא תו לא מיישינן ובשלא בדקה אי מולך עליו: קשיא דרבי יהודה אדר' יהודה. לעילל ק"ל בין השמשות דרבי יוסי קפיקא הוא: בשלמא בלא רבי. אי לא פירש רבי לפלוגתייהו בין לעיל בין הכא לא הוה קשיא דרבי יהודה אדר' יהודה אתם דבדקה כו': אלא בדרבי. אבל אתה רבי לפרושי פלוגתייהו ולא אתה אלא לפרושי פלוגתייהו בלא בדקה ולא בדקה בדרבי יוסי מכלל דרבי יהודה לעילל קפיקא הוא והכא מיאתי לילה קשיא: והדר

אבל בדקה בדרבי יהודה ט'. ות"ת לומת לתכל בדקה בדרבי יוסי ולא בדקה בדר' יהודה לא מיישינן בבין השמשות דר' יהודה יממא הוא וי"ל דכהא ר' יהודה בן לגרמ מודה לגת מיישינן כין בדקה בדר' יוסי:

שאף מכמיס לא נתלקו ט'. בכמה דוכתין מצאי כי הכא לאכל בפרק הזהב (כ"מ דף נד.) גבי תומם ומעבר ובפרק כל הכשר (תולין דף קח.) גבי לפסר לסומתו לא מצאי הכי מסוס שיטול לייבב בענין אחר בהגהה מועטת": ומודה ליה כלה שלא הפריסה כו'. ות"ת דבפ"ב (דף סה:) לקמן ת"ר יוסי נופיה דהית בחזקתה וי"ל דהסם מיילי בשבדקה יוס כ' לו יום ג' ומלאתה מהוהיה (ה) שפסקה והכא בדלא בדקה ת"ל הכא מיילי שבדקה סמרים של שביעי ומלאתה טמא:

מכלל דרבי יהודה בן לגרמ סבר בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי לאיה מועמת. הסתם הוה מלי למיפרך הא מסתיה דרבי יוסי קאמר ות"ת ולימת מכלל דרבי יהודה בן לגרמ סבר דבדקה בדר' יוסי גרידא לאיה מועמת ורבי סבר מועמת כיון דלא בדקה בדרבי יהודה דכין הסמשות דרבי יוסי מיקן קיך בדר' יהודה בדמר כסוף והסתם לא הוה ליך למימר תרי מכלי ולניכא דר' יהודה בן לגרמ וי"ל דומיא דבריימא דלעיל דמייתי רבי יהודה בן לגרמ כשבדקה בדרבי יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי: עלמה

מיין רס"ל ומכריע

תוספי הרא"ש

אבל בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי לא מיישי וא"ת דילמא בדקה בדר' יוסי ולא בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדרבי יהודה לא מיישי בבין השמשות דר' יהודה ומתא • וי"ל דבהא ר' יהודה בן (נמהא) [אגרא] סוחה השמשות כיון שבדקה בדר' יוסי: ומה א"ל נדה שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא בחזקת טמאה. תימת הא בפרק תינוקת ר' יוסי אומר דהוא בחזקת טהרה וי"ל דהתם מיירי שבדקה ביום ראשון או שני ומצאה סהור (ת"ת) [והכא] בדלא בדקה א"כ הכא מיירי שבדקה שחרית ש"מ ש ב' ע' ומצא"ת

(סקולה) [סמא]: מכלל דר' יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר' ולא [בדקה] בדר' יוסי לא מיישי השתא הוה מצי למיפרך הא מסתיה דר' יוסי קאמר. ותימת אומא מכלל דר' יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר' יוסי קשיא דאדרבה ר' יהודה בן אגרא הוא השמשות ובריייתא דלעיל דקאמר ר' יהודה בן אגרא הוא השמשות בבדקה בדר' יהודה ולא בדר' יוסי ורבינו מאיר תירץ דהאי דלא מסתי הכי משום דסתירתן זה לא הוה מסתי מידי דלעילום צ"ל דהאי תנא דבריית' דלעיל אתנא דבריית' דהכא סבר ר' דבין השמשות דר' יוסי מיישי שיך בדר' יהודה הילכך צריכה לבדוק בשניהם ולפי' יהודה בן אגרא שלים בין השמשות דר' יהודה והדר סתודל בין השמשות דר' יוסי וא"ב מאי קאמר לעיל נראין דברי ר' יהודה בן אגרא לחכמים דהייט ר' יהודה בשלא בדקה כתעייהו הא בדקה בדר' יהודה ולא בדר' יוסי אין נראין דבריו להכמים אבל אליבא דר' יוסי נראין דבריו ולפי תנא דבריית' דהכא אף לר' יוסי אין נראין דבריו אליבא דר'

דחא כיון דס"ל לר' דבחש"ם דר' יוסי פרשך שיך בדר' יהודה ליכא למיחש למידי: [מכלן שיך (נ"ב) עצמה וקרשים למצרע. פרש"י עצמה למהרות. ותימה כיון דתנא מסמאה למהרות כ"ש לקרשים וי"ל דתנא קרשים לגלמיי דיצמצה ודיינו למהרות הילן שנעשה על מהרות תוכמה. א"נ תנא קרשים לרבותא דרשב"א דאפר אף קרשים אינה מסמאה-ומיהו קשה דלשנא דצמצה לא משכש מהרות ת"ק דלרשב"א דאפר בסמוך יוסי אבל אם ראתה כתם ביום שלאתי הראיה כתמה מסא למצרע ומקולקלת למניינה אלמא כתמה מאכר לעיל בס"ק אע"פ שאפור מסמאה מסא לעת אחינה מדה אלא משפה שראתה. אפי' מצרע דבסמוך לא איירי אלא למהרות וקרשים שמסמאה בטבע לאתי מצרע ואתם מעת לעת. ונראה למרש דמסמאה צמצה ודיינו דמקולקלת למניינה משפה ביומו וי' שמעון אפר אף קרשים שבעת בתם לטמצרע אין מסאין משפה ביומו אלא מעת לעת וכ"ש שאינה מקולקלת למניינה משפה ביומו אבל מעת לעת קדם מצרע ואתם מהי דמקולקלת למניינה בראייתה בסמוך. ותימה ס"ם מציני כתמה מאר מראיית לר' שמעון דראייה אינה מקולקלת למניינה כלל וי"ל דלא קאמר שלא יהא כתמה מאר מראייתה כלל אלא לענין הזמן שלא נמסאת משפה ביומו אלא מעת לעת בדיוא כמי בראייה אבל לענין מקולקל מניינה מעת לעת מסתברא דבראשה אינה מקולקלת כיון דחשתא הוא מראה ראיה ראיה נהי דלענין מבע מסאינן מעת לעת לענין מקולקל מניינה לא מחאינן בה כולי האי. אבל כתם דלא ידעה מהי נפק מנאפא מסתברא לסימר דמקולקלת למניינה מעת לעת דכל מסאת כתם מפק ואפ הילכך מעת לעת מחזקינן בה מסאה מסמק: אמר רב נחמן אשרי. פרש"י נראין דברי מדבריו א"נ שהוא מפורחנו ואני מתקנה ומסדרני קרוץ: שקראוהו מחכמי קרוץ: שמעתא זהה (מה ר') [צוד] לר' שהוא זהה בשפיני לכתמה ולר' שמעון אינה זהה עד יום שפיני לראיית ולר' שמעון נמי מקולקלת למניינה אם ראתה יום ח' לכתמה ומדרבה ר' שמעון מחמיר מפי שאפי' מעת לעת לסתמה והא מקולקלת. ועוד היאה נרוך לסמר ולר' מחמיר ז' יפי נדות סיום הכתם ומבעלת דע"כ לא קא"ר אלא תולה כתמה בראייתה שלא נמסאת מחמת הכתם למצרע אבל לתלות ראייתה בכתמה ולעשות

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com